No. 3015 Zaterdag 31 Dec. 1938 55ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

De Redactie en Administratie
VAN DE
„Amigoe di Curaçao"
WENST BIJ DEZE AAN ALLE LEZERS
Een Zalig en Gelukkig
Nieuwjaar.

365 Grote Stappen

Met 365 grote, zekere stappen ben je voorbijgegaan — oud jaar — geweldige reus.

We hebben je begroet — een jaar geleden toen we je komst vernamen; toen we je zagen aankomen, beschaduwd nog, achter de nevelen van het oude.

We hebben je begroet. Deuren en ramen hebben we opengezet, en op de stoepen onzer huizen neergelegd onze wensen, onze brandendste verlangens — stille étalage van hartsgeheimen, — toen je de tocht begon van je 365 grote, zekere stappen.

Je hebt de hoop zien glanzen in onze vochtige ogen, grote reus, machtige verschijning; we lagen langs de weg in afwachting alsof een wonderdoener voorbijging.

[illegible] als een Kerkvorst voorbij zoudt gaan, met een Bisschoppelijk gebaar zegenend ál onze menselijke verlangens, zoals het leven van iedere dag ze ons ingeeft, gesprongen uit de dagelijkse nood. Want wij redeneren niet, maar we verlangen naar wat goed is, we hunkeren naar rust. We hoopten dat de stok in je handen een toverstaf mocht worden, en geen knots.

Want wij zijn mensen, die het ogenblik grijpen; en voor onze ogen, die kortzichtig zijn, verlopen de lijnen al te vaak in de nevelen, waarachter de eeuwige heuvelen oprijzen. Maar die zijn ver en hoog.

En je bent gekomen, geweldige reus, met je 365 grote stappen, voortgaande in een wolk van gebeurtenissen, met je trots van rampen en feesten, met je stoet van schreiers en lachers, geweldige, aanschrijdend uit de eeuwigheid, brenger van Jobstijdingen, onverbiddelijke deurwaarder van het leed, grillige strooier van geluk, plotselinge streler van verdrietigen, neerknotser van luchtkastelen.

Berekeningen werden op je gemaakt. Het vooruitzicht alleen van je komst deed hopelozen nog hopen. Op de drempel van een woning lag een ziek kind, ten dode opgeschreven, maar de moeder spreidde haar kleed en keek je in de ogen, alsof je een wonder zou verrichten. En jonge gelieven stonden in de deuropening en wachtten een betrekking, en vrouwen 'n blijde geboorte, en een heel gezin het leven van den kostwinner, en de bedrogene bevrijding uit de handen van zwendelaars, en de getrapte verwachte Recht, en de arme brood, en de wereld de vrede, en een land veiligheid, en een speculant zoete winst, en een stakkert een prijs in de loterij, en allen, verwachtten iets.

Toen ging je voorbij, en achter je vermengen zich de hartsnikken en de vreugdekreten, en kruisen elkaar de lijkwagens en de bruiloftskoetsen, branden de strakke rijen der eenzame kaarsen om de baar en schitteren de luchters boven de beroemde feesttafel.

O wij dwazen! met onze vulgaire gedachten en onze vulgaire woorden zagen we, jou, grote geweldige reus, als een drager van „bof" of een brenger van „pech" en we dachten er bij onze berekeningen niet aan, dat je kwaamt, geweldig en groot als een profeet,

als een rechter en een beloner, als een straffer en als een beproever dat je kwaamt:

in nomine Domini
in de naam des Heren.

Je opvolger is al op komst... Zijn naam staat al in de kranten, en wordt genoemd in de brieven; met gouden letters bezegeld bij de ledige bladzijden van de agenda 1939.

Wat zullen we dit jaar daar in neerschrijven! Welk brok levensverhaal zal hij aanvullen achter de 365 open datums, achter de Zaterdagen en Zondagen, achter de week en achter de feestdagen? Zullen de feestdagen feest zijn?

En de lippen tellen. De cijfers liggen al klaar, de berekeningen zijn reeds gemaakt met een grote „áls" er voor.

Het oude spel begint opnieuw — het spel van begeren, het liedje van verlangen. Het vacantiereisje voor deze zomer is reeds besproken, de kamer voor het logeetje klaar gemaakt; de trousseau voor de baby ligt gereed, blauw en wit, en het zilveren feest wordt voorbereid, een priesterfeest blij verwacht.

Gekleurd liggen voor de ogen, op de kaart van het komend jaar, vele datums, als plaatsen op een atlas. Voor het examen zullen we slagen, en allen zullen we 365 dagen ouder worden; de dokter zal me genezen van een hinderlijke kwaal.

Of...... de meest ongenode gast zal aanbellen en de liefste meenemen naar zijn zwarte rijk; het feest zal niet doorgaan; de baby het licht van deze aarde niet zien; de operatietafel zal een baar worden.

Mens, kijk niet vooruit, bereken niet, schuif geen pionnen, God zet de stenen, vak voor vak. Wie kent de tijd en doorspeurt de toekomst? Wie wentelt de wolk der gebeurtenissen weg, of ontloopt de storm die zich ontketent; en wie ontloopt het jaar met zijn 365 grote zekere stappen?

Niemand.

Maar gaat staan, allen, bij de poort en verwelkomt in hem, niet den vervuller onzer wensen, maar één die komt: **in nomine Domini.** In de naam des Heren.

H. de Greeve.

Een knieval voor de Democratie

door

Mr. E. Brongersma.

De instellingen, die zich bezig houden met de bescherming van onze taal en voor de zuiverheid van haar gebruik willen waken, zouden eigenlijk een ontsmettingsdienst moeten inrichten voor de grondige reiniging van mishandelde woorden. Er zijn nobele woorden, die langzamerhand een onaangename smaak hebben gekregen en er zijn uitdrukkingen, wier waarde sterk gedevalueerd is. In andere gevallen weer heeft een zelfde term zó vele en zó uiteenlopende betekenissen aangenomen, dat hij tenslotte elke betekenis dreigt te verliezen.

Een eerste voorbeeld hiervan is het woord „vrijheid". Wanneer men niet een vrij volledige voorstelling heeft van iemands wereldbeschouwing, kan men in de verste verte niet meer bevroeden wat hij bedoelt als hij van „vrijheid" spreekt. De H. Schrift zegt, dat de waarheid ons vrij zal maken; het bolsjewisme beweert het proletariaat te bevrijden; en volgens het Horst Wessellied breekt met de komst van het nationaal-socialisme de dag der vrijheid aan. Een moderne Pilatus zou zich de handen kunnen wassen met de vraag op de lippen: wat is vrijheid?

Met het woord „democratie" is het al niet beter gesteld. De Belgische socialist Vandervelde heeft eens gezegd, dat democratie een zeer rekbaar begrip is. Niemand zal geneigd zijn dit te ontkennen, die zich herinnert, hoe Mussolini het fascisme het meest volmaakte voorbeeld van democratie noemde. Wel komt de vraag op, of dit geen spelen met woorden is, en of dit nog enige werkelijke zin heeft.

Inderdaad heeft het woord democratie wel heel weinig nut, als het in zo hoge mate uiteenlopende stelsels als socialisme en fascisme moet omvatten. Het komt dan nog slechts ten voordele aan hen, die er op uit zijn verwarring in de geesten te stichten.

In zijn „Histoire des variations des églises protestantes" beschrijft Bossuet uitvoerig de — overigens mislukte — pogingen van Melanchthon om een geloofsbelijdenis in zo vage termen op te stellen, dat ieder van de verschillende protestantse stromingen er haar eigen leer in zou kunnen terugvinden. Melanchthon had de zonderlinge verwachting langs deze weg een werkelijke eenheid te bereiken. Had hij geleefd in onze dagen, dan is het mogelijk, dat hij voor de hopeloosheid van zijn taak op godsdienstig terrein zou zijn teruggeschrikt en zich op de politiek zou hebben geworpen. En dan had hij wellicht de voldoening gesmaakt onder een verklaring: „ik ben een aanhanger van de democratie" de handtekeningen te verenigen van Mussolini, Stalin en Vandervelde!

Het coquetteren met het woord democratie van fascistische en sinds enige tijd ook van communistische zijde, maakt op het eerste gezicht de indruk van kwade trouw. Zeer zeker is die er niet altijd bij afwezig, maar zij hoeft er toch ook niet noodzakelijk aan verbonden te zijn. Alles draait er om, wat men op een gegeven ogenblik onder democratie wil verstaan. Een bepaalde uitlegging van dit woord valt zeer wel in overeenstemming te brengen met bepaalde zijden van het fascistische of nationaal-socialistische stelsel.

Zo kan men bijvoorbeeld zich beperken tot de sociale strekking van het begrip democratie en afzien van de politieke betekenis. Doet men dit nu op deze wijze, dat democratie wordt opgevat als het streven naar betere welvaart voor de minder bedeelde bevolkingsgroepen, dan is het duidelijk, dat ook de strengste dictaturen van het ogenblik zich democratisch kunnen noemen, althans in theorie.

De Duitse regering beroept zich bij voortduring op haar bestrijding van de werkloosheid, de Italiaanse spreekt van haar aanvaarding van de 40-urige arbeidsweek, de Russische wijst op de Stakhanov-beweging ter gelijktijdige vergroting van de productie en verhoging van het levenspeil. Het gaat er hier niet om in hoeverre de werkelijkheid in deze landen beantwoordt aan de theorie, het gaat hier niet om de juistheid van de door hen verstrekte gegevens en cijfers; het enige waarom het in dit verband gaat is de sociale belangstelling, waarvan ook de meest dictatoriale regeringen voortdurend blijk geven. De principes, die aan hun actie ten grondslag liggen en de strekking van hun handelwijze wijken zeer belangrijk af van die van de „christelijke democratie", zoals deze omschreven is in de encycliek „Graves de communi re". Maar in zeker opzicht zijn zij er ongetwijfeld het niet-christelijk evenbeeld van en in zoverre kunnen zij er zich met recht op beroepen democratisch te zijn.

Heel wat minder imponerend is het beroep van de dictators op de beweerde overeenstemming van hun regiem met de publieke opinie. Men is geneigd even sceptisch te staan tegenover de 99 pct. van Hitler als tegenover de realiteit van een dictatuur van het proletariaat in Rusland.

Toch is het feit, dat de dictators zich zo gaarne beroepen op de publieke opinie — afgezien van de rechtmatigheid daarvan — kenmerkend voor het politieke denken van de tegenwoordige tijd. Het houdt een erkenning in van de publieke opinie als bepalende factor in de politiek. Misschien gedraagt men er zich in de practijk niet naar, maar in woord en schrift durft men toch niet loochenen, dat overeenstemming met de openbare mening een onmisbaar element is geworden voor elk wettig bewind. En men kan dit dus beschouwen als een blijvend resultaat van de democratische beweging. Zij heeft waarheden geleerd, die schijnbaar vergeten of onbekend waren en het zal niet licht vallen, deze waarheden weer te vergeten.

Men pleegt te zeggen, dat de mensheid ondankbaar is. Een bekend Portugees geleerde, Caetano Gonçalves, rechter in het Hof van appèl te Lissabon, heeft aldaar enige maanden geleden twee interessante voordrachten gehouden voor de Academie van Wetenschappen over de hoofdlijnen van de nieuwe rechtsorde (Traços fundamentais da nova ordem jurídica), en hij merkte daarin op, dat de democratie van veel gebreken beschuldigd wordt „door haar vijanden, door de vijanden die zij zelve voortbracht en voedde en die derhalve in haar midden een allerpijnlijkst voorbeeld van onmeer loochenen, dat overeenstemming met de openbare mening 'n onmisbaar element is geworden voor elk wettig bemocratie een betrekkelijke uitzondering en veeleer trachten zij, die in werkelijkheid de grootste vijanden ervan zijn, zich zelve toch die betiteling democratisch voor hun stelsels aan te matigen.

De knieval voor de democratie van fascisme en communisme is misschien een zonderling compliment, maar het is er niet te minder een compliment om. Dat men het woord nog steeds als een gezochte eretitel beschouwt, bewijst, dat de mensheid tenslotte toch niet ondankbaar geweest is voor hetgeen de democratie haar verworven heeft.

Toch wijst een meer traditionele opvatting van de democratie de twijfelachtige eer van in één schuitje te zitten met Mussolini en Stalin van de hand, en dit vindt zijn oorzaak hierin, dat men het begrip onafscheidbaar verbonden ziet aan: eerbied voor de menselijke persoonlijkheid. Die eerbied, in wezen christelijk, kan, doch hoeft volstrekt niet te ontaarden in individualisme.

Het tegendeel ervan, de ontwaardiging van de enkeling tegenover de gemeenschap en zijn absolute onderwerping daaraan, de minachting voor zijn persoonlijke bestaan, door prof. Van Ginneken destijds aangehaald als kenmerk van het „Aziatisme", is juist het element in communisme en fascisme dat ons doet ontkennen, dat deze stelsels nog recht hebben op de naam van democratisch.

Caetano Gonçalves, die als vertegenwoordiger van de oude garde niet als volkomen representatief voor de ideeën van het nieuwe Portugal gehouden kan worden, stemt toch met de tegenwoordige regering overeen in zijn absolute afwijzing, zowel van communisme, als van fascisme en nationaal-socialisme; afwijzing, gebaseerd op de beginselen van het christendom.

„Het fascisme is wel de mededinger van het communisme. Het onderscheidt zich daarvan, evenals het Duitse Hitlerisme, slechts hierdoor, dat het dogma van de totalitaire staat beperkt tot de

grenzen van de natie in Italië en tot die van het ras in Duitsland, terwijl het in Rusland noch rassen, noch landsgrenzen erkent. Bij een dergelijke opvatting echter vallen volkomen binnen de logica van het systeem, in overeenstemming met de tirannie van het geweld, de executies op staande voet („strafexpedities" noemt men ze in de taal van het fascisme) van de keizerlijke familie in Rusland, van de slachtoffers van Juni 1934 in Duitsland en van den afgevaardigde Matteotti in Italië. Men kan ze op één lijn stellen met dat andere geval, waarvan professor Navarro-Monzó vertelt, van een shah van Perzië, die een hem onwelgevallige familie uitroeide en bij een bezoek aan Londen een van zijn hovelingen ter executie aanbood, „omdat hij zo graag eens de guillotine in werking zou willen zien!"

Daarom klinkt het ons vals wanneer de communisten zich opwerpen als verdedigers van de democratie en wanneer Mussolini Italië stelt als een toonbeeld daarvan. Zulke beweringen brengen slechts verwarring te meer in een tijd, die zonder dat al verward genoeg is.

„Van alle universele stelsels, die heden ten dage opgeld doen", zegt Cayetano Gonçalves op een andere plaats „is de leer van de Kerk het enige, dat zijn doctrinaire uitspraken in de practijk niet verloochent."

Msb.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

Het is de gewoonte van vele bladen, om aan het eind van het jaar een overzicht te geven van de meest belangrijke politieke gebeurtenissen.

Zouden we dit ook willen doen over het jaar 1938, we zouden nog geen plaats genoeg hebben voor één enkele opsomming.

Maar wel is onze aandacht door een paar mededelingen uit de laatste dagen bijzonder gevestigd op een gebeurtenis uit het afgelopen jaar, waaraan we dan ook wat meer aandacht willen besteden.

In zijn Kerstrede heeft de H. Vader nog met een enkel woord gereleveerd het bezoek van Hitler aan Rome en zijn grote smart uitgesproken over het hakenkruis dat ook in Rome toen wapperde. En een ander bericht meldt, dat Z. H. de Paus eerst half Januari naar Castel Gandolfo vertrekt, omdat hij eerst nog het bezoek wil afwachten van de Engelse ministers.

En ziehier nu de grote tegenstelling. Engeland met heel weinig katholieken en met welk land de Paus geen concordaat heeft en waarvan de Ministers bij den Paus op bezoek komen en Hitler, hoofd van een natie, welke nog steeds een Concordaat met de H. Stoel heeft; leider van een volk, dat een dertig millioen katholieken telt, een kleine veertig procent der gehele bevolking, is in Rome geweest. Maar het geestelijk opperhoofd der Katholieke Kerk, den Leider van meer dan drie honderd millioen mensen, heeft hij niet bezocht. Vanuit verschillende punten van het wereldlijke Rome, welke hij bezichtigd heeft, lagen de St. Pieter en het Vaticaan, de belangrijkste centra der gehele wereld, voor hem. Maar hij kon, hij wilde de grenzen van dit geestelijk rijk niet overschrijden; het was, of de engel met het vlammende zwaard, die eens het ouderpaar van het gehele menselijke geslacht uit het gelukkige Eden verdreef, hem de weg versperde, die ieder toch in het diepst van zijn hart verlangt op te gaan.

Er zijn heel veel pogingen aangewend om Hitler te bewegen den H. Vader te bezoeken. Naar verluidt, had ook de Italiaanse regering den bezoeker haar wens te kennen gegeven, dat deze den Paus niet de belediging van volkomen verwaarlozing zou aandoen. Maar de ideologie van het nationaal-socialisme schijnt een barrière opgeworpen te hebben, welke zelfs de Führer niet kon overschrijden. Hij is heengegaan, hij, de sombere dictator, zonder een groet te brengen aan het Licht, dat daar, van de Vaticaanse heuvel, over de gehele wereld straalt, alleen tot vreugde en troost.

Uit het Vaticaan heeft slechts één klacht weerklonken, een klacht, welke de Paus dezer dagen weer herhaalde. Tijdens een grote audiëntie, welke de H. Vader op Zijn zomerverblijf Castel Gandolfo — waarheen hij zich begeven had, wijl, zoals de „Osservatore" schreef, „l'aria di Rome Gli fa male", wijl de lucht van Rome Hem kwaad deed — aan jonggehuwden verleende, sprak Hij er Zijn diepe droefheid over uit, dat een kruis, dat niet van Christus was, Rome was binnengedrongen. Maar overigens stilte, diep stilte, absolute stilte. Met geen enkel woord heeft de „Osservatore Romano", het Vaticaanse orgaan, van het bezoek van Hitler aan Italië melding gemaakt; de Vaticaanse musea werden in die dagen gesloten; van geen enkel kerkelijk gebouw wapperde de hakenkruisvlag; de Apostolische Nuntius bij het Quirinaal, mgr. Borgongini-Duca, de deken van het diplomatieke corps te Rome, nam aan geen enkele feestelijkheid deel; alleen werd door de H. Congregatie van de Seminaries en Universiteiten een document gepubliceerd, een nieuwe syllabus, waarin de moderne rassistische en totalitaire dwalingen nogmaals ten scherpste veroordeeld werden.

Het absolute zwijgen van de „Osservatore Romano" was iets vreselijks. Indien het Vaticaanse blad geprotesteerd had, nog zo fel, had men die protesten naast zich neer kunnen leggen. De woorden waren doodgezwegen. Maar het doodzwijgen kan niet doodgezwegen worden. Het heeft alom, ook in Italië, een geweldige indruk gemaakt. Over dit zwijgen werd niet alleen gefluisterd, er werd hardop over gesproken. Zo achtte de „Regime Fascista" het oirbaar er een fel artikel tegen te publiceren, dat een lage aanval op den Paus en op de Katholieke Kerk werd. Maar ook daarop reageerde het Vaticaan niet.

In het katholieke Italië was het Hoofd der Katholieke Kerk de schrijnende belediging aangedaan, dat het staatshoofd van een groot volk Hem voorbijging. Dan kunnen er door de autoriteiten geweldige feesten worden aangericht, het katholieke volk is gekrenkt in zijn diepste gevoelens. Wie even bedenkt, welke plaats Paus en Kerk in het hart der Italianen innemen, begrijpt onmiddellijk, dat het Italiaanse volk zelf in zijn allerbreedste massa zelf diep geminacht was, wijl het nationaal-socialisme de Bronzen Poort niet durfde overschrijden.

Misschien was het een symbool. De officieuse „Kulturpolitische Korrespondenz" schreef in die dagen: „Het katholicisme van Rome zal in het conflict met het Duitse nationaal-socialisme zich zeker niet kunnen handhaven. Het dynamisme van het nationaal-socialisme is sterker in zijn geloof, in de bodem dan de dogma's van een internationale macht als de Katholieke Kerk er een is. Het schijnt, dat de mannen van het Vaticaan deze waarheid niet begrijpen." De nationaal-socialisten houden niet veel van historie: voor hen begint de geschiedenis op de 30ste Januari 1933. Maar vóór die datum — en „de mannen van het Vaticaan" weten, krachtens een belofte, dat het steeds zo zal blijven — hebben alle kerkvervolgers hun eigen Canossa gehad, van Juliaan tot de modernste diplomaten en politici. De strijd tegen Rome, het Rome van den Paus, is altijd op een nederlaag uitgelopen: zelfs de wapenen zijn uit de handen der soldaten gevallen.

Zo was het, zo is het, zo zal het altijd blijven. De zegen van een oudenman zal niemand kwaad doen, heeft Leo XIII eens gezegd. Het weigeren van die zegen echter, welke de Paus in Zijn grote liefde aan iederen bezoeker geeft, is het verschrikkelijkste, wat de mens zich kan indenken.

Van belang is nog de aandacht te blijven houden op de Frans-Italiaanse kwestie, die nog steeds de gemoederen der beide landen gaande houdt.

Frankrijk heeft thans extra troepen Senegalezen naar Djibouti gezonden met het oog op mogelijke verwikkelingen.

En Italië heeft thans eens juist zijn eisen geformuleerd, welke bestaan in [illegible] een verlof voor Italiaanse immigratie in Tunis en soort autonomie voor de Italianen aldaar, eigendom van de haven van Djibouti en aankoop van de spoorweg van Adis Abeba naar Djibouti, en zeggenschap in het Suezkanaal.

Italië hoopt op het a.s. bezoek van de Engelse Ministers aan Rome om dan door bemiddeling van Engeland deze eisen van Frankijk los te krijgen.

Maar van Franse zijde is reeds geantwoord, dat men daar niet verder wil gaan als enkele faciliteiten in de haven van Djibouti.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

HOE HET GEPEUPEL TE WENEN HUISHIELD.

Overal somberheid en angst.

Een medewerker te Wenen schrijft aan het Handelsblad:

Wenen, het eens zo vrolijke en luchthartige Wenen van vroeger, is het oude Wenen niet meer. Het onnoemelijke leed dat hier op het ogenblik geleden wordt, drukt zijn stempel op de gehele stad en op de gehele bevolking. Het zijn niet alleen de Joden, die onder dit leed gebukt gaan, maar ook de Ariërs. Het merendeel van de niet-Joodse inwoners van deze stad kan zich in het geheel niet verenigen met het vele onrecht, dat hier in de laatste dagen geschied is.

Het is een afschuwelijk spel van kat en muis, dat met hen gespeeld wordt. Men vangt en men mishandelt hen bloedig, en men laat hen dan weer vrij om hen een poosje later weer te pakken te krijgen. De taferelen, die zich bij de laatste Jodenvervolgingen afgespeeld hebben, hebben elk weldenkend mens met afgrijzen vervuld. Men heeft de Joden, oud en jong, gedwongen hun woningen te verlaten. Kasten, kisten, koffers en laden moesten open blijven staan. Er is dus begrijpelijkerwijze weer eens flink geplunderd. Gouden en zilveren voorwerpen en sieraden, tafelzilver, schilderijen, beddegoed, kleren, schoenen en geld werden weggesleept. Zelfs hele meubelstukken werden uit de woningen weggehaald. De Joden werden als kudden vee bij elkaar gedreven. In kelderlokalen werden zij geslagen en getrapt. Men had hierbij geen respect voor de ouderdom. Joodse heren — mag men in Duitsland nog van Joden zeggen dat zij „heren" zijn, ook al zijn zij geneesheer of advocaat of professor of hebben zij vroeger een hoge staatsbetrekking bekleed? — heren dan van zestig jaar en van over de zestig werden de ogen blauw geslagen en de neuzen kapot gebokst. Tal van Joden zijn spoorloos verdwenen. Er schijnen duizenden in de gevangenis te zitten en het heet, dat er weer een groot transport naar Dachau gezonden is. Joodse dames weten niet waar hun mannen gebleven zijn. Zij zelf moesten in kolenhokken of ergens onder een brug aan het Donau-kanaal slapen, omdat men haar uit de woningen verdreven had. Op de banken in de parken konden zij niet overnachten, omdat niet-ariërs die parken niet meer mogen betreden.

Eten en drinken kregen de Joden ook niet. In de eetgelegenheden werden zij niet meer toegelaten. De winkeliers mochten alleen maar klanten bedienen, die arisch zijn. En de Joodse zaken waren alle gesloten. Ariërs dorsten hun Joodse kennissen bijna niet te eten of te drinken geven, uit vrees misschien bestraft te zullen worden.

Tal van straten, vooral in de stadsgedeelten, die altijd hoofdzakelijk door Joden bewoond werden, zoals het tweede district, de zogenaamde „Leopoldstadt" aan de andere kant van het Donau-kanaal, leveren een trieste aanblik op. Er zijn straten, waarin alle twintig of dertig winkels aan de ene kant gesloten zijn, terwijl er aan de andere kant maar een of twee winkels open zijn. De ijzeren rolluiken zijn naar beneden gelaten en de sloten zijn verzegeld. Met witte papiertjes met het embleem van de nationaal socialistische partij er op. Overal ziet men kapotgegooide ruiten en vernielde opschriftborden. De boogvensters van de op de Stefansplatsz iets vooruitstekende kapel van het paleis van kardinaal Innitzer zijn trouwens ook nog altijd stuk. In een kroeg in een van de plebsbuurten van Wenen kan men een kardinaalshoed zien hangen, die bij de bestorming van het paleis en bij de plundering ervan gestolen werd.

De verwoeste synagogen.

Op de voorpleinen van de Joodse synagogen liggen puinhopen, halfverbrande boeken en gewaden, kapot geslagen kandelaars en Davidssterren, gedeeltelijk door de vlammen verteerde doeken en vernielde meubelstukken liggen hier door elkaar heen. Door de met geweld opengebroken deuren kan men naar binnen kijken, waar alles één beeld van verwoesting is.

Voor de hekken staan op straat nieuwsgierigen te kijken. Met ernstige gezichten. Af en toe probeert een jongmens een „grappige" opmerking te maken. De aardigheid slaat niet in. Niemand reageert erop. Bijna niemand zegt trouwens ook wat. Ten hoogste fluisteren een man en een vrouw wat tegen elkaar. Men is bang, dat anderen horen hoe men denkt en men wil niet graag opgesloten worden of in Dachau komen. Overal heerst angst. En overal is alle somber.

Ik heb leden van de nationaal socialistische partij gesproken, die al sinds jaren bij de beweging waren en die ook de een of andere partij-functie bekleden en die zich ook in genen dele met wat hier geschied is, kunnen verenigen.

De Weense Joden zouden wel graag weg willen gaan, maar zij weten niet waarheen!

Elke dag spelen zich hartverscheurende scènes op de kantoren van de consulaten en op de reis- en scheepvaartbureaux af. Veel Joden voelen, dat zij niet meer de kracht hebben weer van voren af aan te beginnen om te proberen alles weer voor hun vertrek in orde te brengen en daarom maken zij zich maar liever van kant. Het aantal door Joden gepleegde zelfmoorden wordt daardoor voortdurend groter.

KERSTMISGESCHENKEN.
Een kleine draagt geduldig zijn Kerstgeschenken naar huis.

HET GEHEIM VAN HALIFAX.

Een geheimzinnig persoon heeft te Halifax, een Engels dorp, een paniek veroorzaakt, door zijn aanvallen op vrouwen, welke hij met een scheermes verwondt. Tot heden zijn 13 vrouwen het slachtoffer geweest. Een van hen, de 18 jarige Miss Winifred Walsh, ziet men hier op de foto, nadat zij door den dokter werd verbonden.

BOEKBESPREKINGEN.

DR. A. W. AUSSEMS
10.000 BABY'S.

De bekende Utrechtse vrouwenarts heeft na een veertigjarige practijk in dit boek zijn ervaringen neergelegd.

Het gebeurt niet iedere dag dat een „veteraan", een die de hitte en de last van zijn langjarige werkkring aan zóveel lief en leed in een zó hartelijk, vaderlijk geschrift neerlegt.

Dr. Aussems zegt zelf in zijn voorrede, dat de door hem geschreven bladzijden geen wetenschappelijke, litteraire,, cultuur-historische of andere aspiratie bezitten; dat het boek niet ontstaan is in de studeerkamer, doch grotendeels in de gezellige huiskamer en niets anders bevat dan een willekeurig aaneengereid geheel van kraambedervaringen en wat daarmee alzo samenhangt.

Toch is dit boek een sociaal werk, waarin stelling genomen wordt tegen het neo-malthusianisme en P.O.

Het is een boek voor medici, misschien minder wetenschappelijk, maar dan toch met ruime dosis ethica, voor een arts zeker van even veel belang.

Het is vooral een godsdienstig boek, waarin men kan zien hoe zo ergens, dan op dit terrein, de levensbeschouwing alle handelingen en [illegible] doordringt en bepaalt.

Wij geloven dat de lezing van dit werk voor duizenden en duizenden een steun en een troost kan zijn en een wegwijzer op het moeilijke pad van den gehuwden mens of die tot deze levensstaat geroepen zijn.

BLOED OVER EUROPA.

Harold French.

Wie hebben er gelijk: de onverstoorbaar-nuchteren van het: „It can't happen here", zoiets is hier bij óns toch ondenkbaar — óf de zenuwachtig-beduchten, die óveral communistische cellen zien, óveral webdraden van de rode spin in het Kremlin? Geen van beiden, zegt Harold French — maar de eersten zijn het verst van de waarheid......

„Alles over het communistisch gevaar" had dit boek kunnen heten, dat, méér dan zijn titel zou doen vermoeden, Moskou's plannen en bedoelingen met de gehéle bewoonde wereld aan de hand van cijfers en feiten blootlegt. De wordingsgeschiedenis van het communisme, de grote tegenstelling tussen Lenin en zijn opvolger Stalin, tussen het vroegere rode Rusland en de twintigjarige U.R.S.S., waaraan zich zulk een merkwaardige nationalistische evolutie voltrokken heeft; de feilloze organisatie der propaganda en haar machtige geldmiddelen; de russische bondgenotenpolitiek, de ontzagwekkende uitrusting van het rode leger... dat zijn nog slechts enkele grepen uit de rijkdom van behandelde onderwerpen.

Systematisch gaat de schrijver na, waar en in hoeverre het communisme vaste voet heeft gekregen. Het aandeel der russische machinaties in de Spaanse burgeroorlog, het ondergrondse gewroet in Engeland, het driester optreden in Tsjecho-Slowakije, de toestanden in Mexico, Cuba en latijns Amerika, de interessante en mysterieuze betrekkingen tussen Moskou en China, de pogingen in Australië, in de Verenigde Staten, in Nederland... Het is bijna huiveringwekkend, in bijzonderheden te vernemen, met hoe feilloze intuïtie de penetratie-methoden zich aanpassen aan het eigen volkskarakter in het belaagde land, hoe zij elke populatie in haar speciale zwak weten te tasten.

Het hoofdstuk over het Trotse Albion, dat voor grove opruiing ontoegankelijk is en brallende phrasen veracht, en dat daarom moet worden „behandeld" met het sluipend gif van schijnbaar onschuldige liberale of philanthropische periodieken, clubs en verenigingen, illustreert dit wel heel treffend.

„Om de wereld te overtuigen van de grote gevaren, die haar bedreigen", zo zegt de schrijver in zijn inleiding, „en de geweldige vooruitgang van het communisme over het gehele wereldfront in het licht te stellen, werd dit werk geschreven". Een koene opzet — en een uitwerking, die daaraan ten volle beantwoordt.

ingenaaid 2.75 gebonden 3.75

Waar mensen zijn, daar zijn gebreken, dat is waar; maar toch is het een grote dwaasheid, zich blind te staren op die gebreken, terwijl er toch ook zoveel goeds te bewonderen valt.

R. K. KERKEN.

Parochiekerk Otrobanda:
4.45 v.m. H. Mis.
7 v.m. H. Mis (Kindermis)
8.30 v.m. Hoogmis met Holl. Preek.
7 n.m. Lof
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Pietermaai:
4.30 v.m. H. Mis.
6 v.m. H. Mis.
7.30 v.m. H. Mis. (kindermis, niet voor volwassenen)
8.30 v.m. Hoogmis.
6.30 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie.

Parochiekerk San Mateo:
4.45 v.m. H. Mis.
6.30 H. Mis
7.45 Kindermis
9 v.m. Hoogmis.
7 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Groot Kwartier:
4.45 Vroegmis.
6.— H. Mis voor de Portugezen.
[illegible]
4.30 Lof.

In de week dagelijks de H. Mis om 6.30 uur.
In alle kerken gelegenheid tot Biechten: iedere Zaterdag van 4 tot 8 uur n.m.; en daags voor iedere grote feestdag.

CURACAO.

DE NIEUWSTE SPELLING PLANNEN.

Minister Slotemaker heeft medegedeeld, dat de Regering voornemens is de spelling Marchant, wat het woordbeeld betreft, spoedig voor de officiële regeringsstukken in te voeren. De spelling van „verse vis" en „zo lopen heren" wordt dus nu ook de officiële spelling.

Maar de woordgeslachten en de verbuigingsuitgang „n" wil de minister voorshands handhaven en alleen in de toekomst wijzigen in overleg met België.

Het innemen van dit standpunt betekent theoretisch voor 90% een aanvaarden van de spelling Marchant, maar practisch voor de volle 100%.

Immers de verbuigingsuitgang „n" werd door een zeer groot deel van het Ned. volk nooit gehandhaafd en het opkomende geslacht heeft het woordgeslacht nooit meer geleerd.

Want het was niet minister Marchant die in 1934 de "n" schrapte, het [illegible] minister Terpstra die dit in 1931 deed toen hij deze „n" facultatief verklaarde. Wat practisch betekende, dat ze op school nergens meer werd onderwezen.

En de heer Terpstra deed dit, zoals hij zelf verklaarde, omdat practisch de verbuigings „n" niet meer geleerd werd.

Terecht schreef dan ook onlangs Dr. Dominicus tot voor kort een krachtig voorstander van de Vries en te Winkel en bondgenoot van minister Slotemaker, dat hij de strijd opgaf omdat de uitgangs „n" thans niet meer te redden is. Zelfs al zou de Regering deze taalregel dringend bij de wet voorschrijven was doorvoering practisch onmogelijk omdat onderwijzers en leraren door de practijk der laatste jaren bij het onderwijs, het gevoel voor het woordgeslacht geheel kwijt zijn.

Maar de minister kan de uitgang „n" niet verplichtend voorschrijven, want daar heeft hij voor nodig een wet en die krijgt hij er in de Tweede Kamer — dit blijkt nog duidelijk uit het jongste voorlopig verslag — nooit door.

Het woordgeslacht is dus niet meer te redden, en het is [illegible] ders dan een prestige kwestie geworden [illegible] Slotemaker dat hij dit niet kan toegeven. Van mij, zo zegt de minister in zijn Mem. v. Antwoord, is geen medewerking te wachten tot het treffen van maatregelen, die onze taal op de duur geslachtloos maken.

[illegible] minister heeft zich hier [illegible] niet meer terug kan.

Maar vast staat dan, dat zijn opvolger onmiddellijk ook wat deze laatste 10% betreft de spelling Marchant aanvaarden moet.

Het zich hier opnieuw vastklampen aan België is ook eigenaardig. Immers inzake het woordbeeld — waar men in België zich wel aan houdt — wil de minister zonder België, nu wijzigen. Maar inzake het geslacht, waaromtrent in België in de practijk de grootste willekeur en chaos heerst — men neme maar de eerste de beste Vlaamse krant om dit te ervaren — wil de minister overleg.

Het was èn voor het onderwijs èn voor het uitgeversbedrijf veel beter als de Regering zich nu zonder meer gewonnen gaf.

Maar nu de Regering zich in deze laatste verschansing van de spellingstrijd terugtrekt, zal men dan ook algemeen inzien dat het pleit slecht is en de keuze niet moeilijk meer is.

Trouwens reeds nu ziet men dagelijks dat 70% van de nieuwe uitgaven reeds in de spelling Marchant verschijnt.

Als de Regering en de pers niet spoedig volgden zou zij in de spelling geheel achter het maatschappelijk leven aansjokken.

BETERE VRIENDEN.

Het blad Curaçao, de verduisterde ster, is weer opgepoetst en gaan blinken. De artikelen in het tweede nummer, over handel en industrie en zeepraet zijn niet eens negatief.

Het hoofdartikel schrijft over de donkere dagen voor Kerstmis, die „dagen van sombere en angstige spanning", terwijl velen de moed Zondag's tevoren reeds in de schoenen zonk en a.s. Dinsdag de onherroepelijke nederlaag van de minderheid reeds in het verschiet zijn (sic). Pessimisten, die men moeilijk met deze naam kan betitelen! (Pessimisten, die bij het corrigeren van dit artikel reeds gelijk hebben gekregen)".

Weliswaar klopt deze uitlating niet met het laatste artikel van het blad, volgens hetwelk „schier iedereen" tot de pessimisten zou behoren; maar het is toch aardig gezegd. Ontroeren en zo! Wat zou die schrijver eigenlijk met spanning bedoelen? Zouden ze verwachten, dat ter elfder ure één van de „Roomse" Statenleden zich zou bekeren of ziek worden? Of zou men werkelijk nog altijd zo simpel zijn geweest op de vriendjes in Holland te rekenen? Helaas wat jammer dat al die luchtpostzegels voor „Curaçao" niets hebben geholpen en dat die illusie in rook is vervlogen! Het spijt ons werkelijk, dat wij niet een paar maanden geleden gelegenheid hebben gehad de schrijver uit de droom te helpen.

Dacht hij nou, serieus [illegible]?

In een ander artikeltje schrijft „Curaçao", dat de Amigoe zich toch in zulk minderwaardig gezelschap bevindt, zoals de Partido Liberal, Henny Eman, mijnheer Brouwer van de Bovenwinden. Wel, wel, dit illuster gezelschap, mijne heren, zijn niet-katholieken. U had het toch over Rooms en niet-Rooms? En wat mijnheer Henny Eman betreft: sinds wanneer waardeert U hem niet meer? De Amigoe heeft hem nooit om steun gevraagd, maar U hebt hem nog heel kort geleden om medewerking gevraagd. En ook de Partido Liberal om hulp gevraagd! Weet U dat nu al niet meer?

Het is interessant te vernemen, dat La Prensa „nog niet lang geleden door Zijne Excellentie Monseigneur Verriet nota bene in „de ban" is gedaan". Misschien solliciteert „Curaçao" ernaar binnenkort ook door Zijne Excellentie Monseigneur Verriet in „de ban" te worden gedaan.

Neen, dan houdt „Curaçao" zich aan betere vrienden en wijzere raadslieden. Een van die betere vrienden is wel Mr. H. P. Marchant, democraat in hart en nieren en sinds nog niet al te langen tijd een op den voorgrond tredende Roomsch Katholieke politicus, die onder anderen een brochure schreef onder de naam „de zelfmoord der kiezers". Tussen haakjes: welke spelling houdt „Curaçao" er eigenlijk op na?

En dan haalt de schrijver met welgevallen een citaat aan, waarin wordt beweerd, dat de **parlementaire democratie** aan het volk hoge eisen stelt. Daarmee zijn we het roerend eens. Alleen is de vraag of hier op Curaçao sprake is van democratie en als we ons niet vergissen zou er volgens de tegenstanders in geen geval sprake zijn van een parlement!

Overigens nogmaals zijn wij het er roerend mee eens. Zoals wij het roerend eens zijn met ongeveer 160 van de 167 pagina's van bedoelde „brochure" van Marchant. „Curaçao" moet zich echter beslist vergissen, dat Marchant nog niet zo lang op de voorgrond treedt.

Vermoedelijk bedoelt men, dat Marchant nog niet zo lang Rooms is. Maar enfin. We menen ons te herinneren, dat diezelfde meneer Marchant in het jaar 1919 zo prematuur is geweest als lid der Tweede Kamer een initiatiefvoorstel in te dienen. Dit voorstel was nogal radicaal en Mr. Marchant werd door velen, zelfs door „Roomsen" als een veel te onvoorzichtig en heetgebakerd mens aangezien. Als „Curaçao" een beetje op de hoogte was van staatkundig geschiedenis, zou ze van dit initiatief hebben geweten.

Het is n.l. een van de zeer weinige initiatiefvoorstellen van de Tweede Kamer geweest, die er in de loop der historie zijn geweest.

Dit initiatief betrof n.l....... uitbreiding van het kiesrecht (vrouwenkiesrecht).

Maar dat was vóór dat onze „betere vriend" Rooms werd!

R. A.

Met het m.s. „COLOMBIA" dat 8 Januari alhier verwacht wordt, zullen o.a. de volgende passagiers arriveren.

Mrs. Bichon van Ysselmonde, Mr. & Mrs. van Dongen, Mrs. Eerlingh en 2 kinderen, Mrs. & Miss van Essen, Mr. & Mrs. Goet, Mrs. Johnson and child, Mrs. Bayems, Mr. & Miss Chapmann, Mr. & Mrs. Claesen en kind, Mr. Claesen, Mr. & Mrs. Dokter en 2 kinderen Mr. & Mrs. Chering en 5 kinderen, Mrs. Goetzee, Mr. Mrs. Groeneveld, Mr. Mrs. Heidenreich, Mr. & Mrs. can der Heul, Mr. Holloway, Mr. & Mrs. Keep en kind, Mr. Korber, Mr. & Mrs. Kuiper, Mr. Noot, Mrs. Rosenthal, Mr. & Mrs. Scholten kind, Mr. Faermann, Mrs. & Miss Kling, Mr. Plas, Miss Reuvkamp, Mrs. Vorona, Master Vorona, Mr. & Mrs. Wagena en 2 kinderen, Mr. de Wilde, Mr. & Mrs. van de Laerschot en 2 kinderen, Mr. Meiners, Mr. van Nierop, Miss Shaw.

IN DANK ONTVANGEN

Van den Consul van Peru een folder over de H. Rosa van Lima.

NUMMERPLATEN.

Naar men ons mededeelt, zal de Controle op de nummerplaten van auto's beginnen op 10 Januari 1939.

EMIGRATIE NAAR CURAÇAO. 1810 — 1836.

De Indianen, de Spanjaarden, de Israelieten, de Hollanders, zij allen kwamen van elders naar hier. Van elders kwam men, van de overkant der Oceaan, zo was het en zo is het nog. Curaçao trekt als 'n magneet, nu zijn het weer de Hollanders, de Surinamers, de Portugezen.

Men begrijpt dat dergelijke immigraties van grote invloed zijn op het volk ja, het karakter van het volk zelfs geheel zouden veranderen, het valt daarom weleens op in de geschiedenissen, die er over Curaçao geschreven zijn, hoe weinig aandacht men schenkt aan die wisselingen van bevolkingen, Curaçao is vandaag aan de dag voor velen geen vaste woonplaats en zo is het altijd geweest.

Een immigratie waar wel eens de aandacht op gevestigd mag worden, is de komst van die talloze families van de kust, die om politieke redenen de kust verlieten om over te steken naar Curaçao.

Geven we het woord aan iemand die dichter bij de feiten staat. Een zekere G. van Lennep Coster gaf zijn aantekeningen over West-Indië uit; daarin schrijft hij, met betrekking tot Curaçao, dat de handel niet veel meer te betekenen had, doch: „Ander onvoorziene gebeurtenissen, welke in de laatste jaren hebben plaats gegrepen, zijn dienstig geweest om de middelen van bestaan der ingezetenen te verbeteren. Daaronder behoren vooral de menigvuldige emigratiën, die van de vaste kust van Zuid-Amerika naar dit eiland hebben plaats gehad. In het jaar 1810 heeft dat verhuizen om staatkundige redenen een aanvang genomen, en bij afwisseling voortgeduurd tot in het jaar 1836. Zulks heeft aanzienlijke sommen gelds op het eiland in omloop gebracht, en is in het algemeen voor de welvaart zowel der planters als der andere ingezetenen voordelig geweest."

Zo is het te begrijpen, dat in het jaar 1838 een missionaris van hier naar Holland schrijft „dat het ene behoefte bijna is voor hier behalve het Papiaments ook nog het Spaans te verstaan".

Onder die verschillende politieke vluchtelingen waren ook verschillende priesters, die zodoende en op Curaçao en op Aruba de mensen jaren lang hebben kunnen helpen, voor zover er tenminste geen verbod was voor buitenlandse geestelijken om hier hun priesterlijke bediening uit te oefenen.

Hoe nu die invloed was van deze immigratie, dit valt moeilijk te zeggen; een invloed wellicht op het Papiaments, wat toch bleef bestaan, een verbreiding van Spaanse devoties etc. Het is alles moeilijk weer te geven, te meer, daar men schijnbaar ook niet weet hoe groot het aantal mensen ongeveer was, voor wie Curaçao een tweede vaderland werd.

Voor een goed begrijpen van het verleden en heden van Curaçao, is de geschiedenis van deze emigratie toch wel van enig belang.

Br.

AMBACHTSSCHOOL.

Donderdag, 22 December had in het clubhuis San Mateo de plechtige uitreiking der diploma's plaats voor de leerlingen van de Ambachtsschool. Aanwezig waren Z. H. Exc. Mgr. P. I. Verriet, die de uitreiking verrichtte, Dr. Goslinga inspecteur, bestuur van school en Cur. Volksbond, gecommitteerden van het afgenomen examen etc.

De directeur de heer Schouten nam afscheid van de oud-leerlingen en wees op het nut der school, wat reeds te bewijzen viel uit het feit, dat de aanvrage om jongens nog steeds het aantal beschikbare jongens overtreft.

Mgr. Verriet sprak de jongens toe, hen er op wijzend, dat ze nu staan voor de poort van het leven, hen vooral aansporend tot ijver om altijd verder te studeren en tevens om nooit het contact met hun vroegere leraren te verliezen.

Vermelden wij tenslotte nog de felicitatie van Dr. Goslinga, die zeide dat het bestuur de belangen der school altijd zal behartigen, daar het bestuur inziet, dat de school voorziet, in een behoefte voor heel het volk, voor alle takken van industrie.

Geslaagd zijn voor **Bankwerker:**
C. v. d. Berg, A. Cristiaan, A. v. d. Dijs, J. Calaraga, A. Koeiman, J. Koster, P. Martina, G. Maduro, W. Rijke, W. Wiels; 10 van de 14.

Voor **Timmerman:**
A. Eloy, U. Haseth, P. Vidal; 3 van de 6.

ADJUDANT VAN DEN GOUVERNEUR VAN CURAÇAO.

Wij lezen in de Nederlandse pers: „Het ligt in het voornemen van den minister van Defensie, in overleg met den minister van Koloniën, den eerste-luitenant E. C. J. M. van de Laarschot van het regiment wielrijders, te benoemen tot luitenant-adjudant van den Gouverneur van Curaçao.

Zeer waarschijnlijk zal de luit. v. d. Laarschot dan eind December zijn bestemming volgen.

THE INTERNATIONAL OPERA GUILD IN ROXY.

Woensdagavond gaf deze Guild haar tweede uitvoering voor een uitgelezen gehoor. Gouverneur Wouters en familie woonde ook deze tweede uitvoering bij.

Het programma gaf vóór de pauze verschillende dansnummers door Trudy Goth. Voor Curaçao was dit een heel nieuw gebeuren. Het applaus, dat na elk nummer levendiger werd, bewees wel, hoezeer de danseres het publiek wist te pakken.

Geopend werd met Frueling van Bach; een lustige lentedans, die al dadelijk insloeg.

Het tweede nummer Drie Preludes van Chopin, bewegings- en uitdrukkingsstudies, lag de danseres mogelijk nog beter.

Jeanne D'arc, van F. Poulène in vier delen, gaf Trudy Goth gelegenheid, al haar gaven te ontplooien. Bijzonder aardig was ook de Vlieg van Paul Berl. Een echte kwajongen danste en ving naar de vlieg, die zich maar niet liet vangen.

Volgde een Oud Franse Boerendans, waarna nog een toegift gegeven werd, een dans, waarin Oosterse elementen te herkennen waren. Daarmee was het eerste deel van het program ten einde.

Het applaus was overweldigend, en de bloemen, die aangeboden werden, waren wel verdiend. Walter Taussig aan de vleugel, begeleidde de dansen op fijne wijze, en werd door de danseres in de hulde, die haar gebracht werd, betrokken.

Na de pauze kregen we de opera in één akte van Wolff-Ferrari: Il Segretto die Susanna. Het gegeven is heel eenvoudig. CONTE GIL (Leo Weith) neemt in huis sigarettenlucht waar, en wordt door andere omstandigheden ijverzuchtig op zijn vrouw, CONTESSA SUSANNA (Grete Menzel), wat aanleiding geeft tot een hartstochtelijke scène tussen het echtpaar.

Leo Weith heeft hier volop gelegenheid zijn spel- en zangkunst te tonen. Grete Menzel toont zich ook een grote kunstenares. Als later het „geheim" opgelost wordt, eindigt de korte opera met een blijde verzoening, waarbij ten slotte ook SANTA het dienstmeisje (Trudy Goth), die haar zwijgende rol onberispelijk speelt, een sigaret gaat savoureren.

De zware begeleiding, die hier en daar een ietsje te sterk was, werd door het IDO-kwartet, met Walter Taussig op meesterlijke wijze gespeeld. Wat een werk moet het geweest zijn, om in de korte tijd zo'n prachtig samenspel te bereiken. Onze oprechte hulde aan het IDO-kwartet, dat over zulke eminente krachten beschikt.

Het hartelijk applaus, dat aan het slot van de uitvoering gebracht werd, gold dan ook zeer zeker de IDO-mensen, die er zich niet aan konden onttrekken even op het toneel de spontane hulde mede in ontvangst te nemen.

Een prachtavond was deze uitvoering, en we zijn er van overtuigd, dat de derde avond, waar we, behalve van de danskunst van Trudy Goth, zullen kunnen genieten van het grote koorwerk van Seb. Bach: Cantate No. 57., een waardig slot zullen vormen van de kunstavonden van het GUILD.

Op die derde avond zal, behalve het IDO-kwartet ook het IDO-koor, dat reeds zo'n gunstige reputatie geniet, zijn medewerking verlenen.

H. CHUMACEIRO OVERLENDEN.

Gisteren overleed in het St. Elisabethsgasthuis de Heer H. Chumaceiro, een zeer verdienstelijk man in onze Curaçaose samenleving.

De Heer Chumaceiro, de ijverige apotheker in de Botica Excelsior, heeft steeds een groot hart gehad voor de lijdende mensheid en aan zijn hart is het dan ook te danken geweest, dat het initiatief is ontstaan van de oprichting van een Curaçaose afdeling van het Nederlandse Rode Kruis. De Heer Chumaceiro is van den beginne af de vice-voorzitter geweest, maar heeft in deze functie het werk gedaan van meerdere functionarissen.

De afdeling Tuberculosezorg, van onze Rode Kruis-afdeling had zijn bijzondere belangstelling en zorg en hij heeft daaraan zijn beste krachten gegeven.

Een goede man is met hem heengegaan, maar zijn nagedachtenis zal in ere blijven.

R. I. P.

MEDEDELING.

De Postdirecteur deelt ons mede dat de op Zondag 1 Januari 1939 om 10 uur v.m. te sluiten luchtpost op Zaterdag 31 December 1938 om 6 uur n.m. gesloten zal worden.

KALENDERS.

In dank ontvangen van de Shaw Savill & Albion Co. Limited een maandkalender.

Filmbespreking.

NAVY BLUE AND GOLD (Roxy).

De titel slaat op de keurige uniformen der adelborsten van een Amerikaans Marine-instituut.

Men had echter even goed een titel kunnen ontlenen aan het Amerikaanse voetbaltenue.

Immers: volgens deze film is de kwaliteit der Marine geheel afhankelijk van de kwaliteit van haar voetbalploeg. En dan voetbal op zijn Amerikaans.

Schepen en zee hebben met deze film niet veel te maken; het gaat om koning Voetbal en verder om de kameraadschap tussen die adelborsten, met een kleine love story en wat heroïek.

Tezamen genomen: een vlotte onschuldige ontspanningsfilm, spelende op het Marine-instituut, waar uiteraard alles vlot is.

Merkwaardig is, dat er ook in Amerika „loden verraders" schijnen te bestaan, zoals we er in deze rolprent een te zien krijgen.

In het voorprogram een keurig kleurenfilmpje van het [illegible]nale park in Utah.

WERELD IN VOGELVLUCHT

Gisterenmorgen had voor Gibraltar een zeegevecht plaats. Het te Gibraltar gerepareerde oorlogschip van de Spaanse republiek Hose Luis X en weer in dienst gesteld was, werd bij het vertrek opgewacht door een gedeelte van de Francovloot. Nadat de Hose Luis enkele Franco-schepen onklaar gemaakt had, moest het zelf naar Engels gebied vluchten met 5 doden en 10 gewonden en werd het geinterneerd.

Heden verschijnt het laatste nummer van het Katholiek-Duitse dagblad „Germania". Von Papen schreef het afschiedsartikel.

NEDERLAND.
Overgenomen uit de Beurs en Nieuwsb.

H.M.'s Johan Maurits van Nassau zal de 12de Januari uit Nieuwediep vertrekken. De 18de d.a.v. zal het schip te Casablanca aankomen, tussen 27 en 30 Januari te Dakar. Tussen 9 en 13 Februari te Martinique en de 15de Februari zal het schip te Curaçao aankomen.

De Gelderland zal 18 Februari van Curaçao vertrekken en de 16de Maart te Nieuwediep aankomen. H.M.'s Sumatra vertrekt de 11de Januari uit Nieuwediep. Van 9 tot 23 Februari zal het schip oefeningen uitvoeren in de baai van Sardinië. Van de 15de tot de 19de Maart op de Westkust van Griekenland. De 3de April is men weer te Nieuwediep.

Het weerbericht uit Nederland luidt: Kouder, 34 graden, natte sneeuw. De Maas, de Waal en de Merwede zijn grotendeels open. De Rijn en de Lek zijn nog dicht met ijs, dat op sommige plaatsen 45 centimeter dik is. Verschillende waddeneilanden zijn nog geisoleerd.

IJskoude winden en verblindende sneeuwstormen gaan op het ogenblik over het Noordelijk deel der Verenigde Staten.

In het district der grote meren staat een storm van 61 mijl per uur, waardoor het water tot ongekende woestheid wordt opgezet. Het Michiganmeer en het Eriemeer hebben dan ook weinig meer van meren, doch gelijken meer op de oceaan bij onstuimig weer.

DE LANDSWATERVOORZIENINGSDIENST
vraagt voor indiensttreding spoedig een
TECHNISCH OPZICHTER VOOR DE WATERDISTRIBUTIE.

Vereischte het bezit van het diploma eener Dag Middelb. Techn. School voor Burger- of Waterbouwkunde.

Voorkeur verdient het diploma voor Burgelijke Bouwkunde.

Sollicitanten moeten hunne schriftelijke aanmelding met inlichtingen over opleiding, practische ervaring vroegere en tegenwoordige werkkring, richten aan den Directeur van den Landswatervoorzieningdienst vóór den 15den Januari 1939.

Aanvang salaris naar bekwaamheid. Aanstelling tijdelijk, na gebleken geschiktheid vaste aanstelling volgens salarisschaal.

Curaçao den 28sten December 1938.

2—1

De Administrateur van Financien brengt in herinnering, dat ingevolge de Verordening betreffende de rechtspleging en invordering inzake van belastingen (P.B. 1908 No. 53 zooals gewijzigd laatstelijk bij P.B. 1936, No. 120) belastingschuldigen die nalaten de verschuldigde termijnen der Grond-, Gebruiks- of inkomstenbelasting voor of op de verschijndagen aan te zuiveren, na iederen termijn kunnen worden aangemaand, welke bepaling voortaan in voorkomende gevallen zal worden toegepast.

Curaçao, 27 December 1938.
De Administrateur van Financien,
FRANKE.

Nieuwjaar — 1939

INGEZONDEN.

Opgedragen aan alle lezers van de „Amigoe di Curaçao" door een trouwe Abonnee.

„Als het kindje binnenkomt, lacht heel het huisgezin."

Door hoeveel zorgen vader en moeder dikwijls gekweld worden ,evenwel als hun kindje hen lachend tegemoet komt, dan verdwijnen de rimpels van hun voorhoofd en het blijde, jonge, frisse leven, dat uit het kinderoog straalt, doet ook hun hart weer jong en blijde zijn en doet de zon des levens voor hun weer met nieuwe warmte stralen.

Zo doet het nieuwe jaar, als het ware een blijde toekomst voorspellend, zijne intrede.

1938 met al zijn lief en leed raakt weldra ten einde en met vlugge schreden baant hij een weg naar de eeuwigheid, en gelijk een orkaan na de verwoesting enkel tekens van rouw en droefheid over het land achterlaat, zo ook laat het jaar 1938 na zijne scheiding enkel sporen van droeve en blijde herinneringen achter.

Maar, waarde lezers, wat betekent dat een jaar ten einde is en dat een nieuwe weer begint?

Is deze dag niet gelijk alle andere? Waarom maken deze laatste uren zulk een indruk op ieder mens?

Omdat bij de jaarwisseling gaan onze gedachten altijd uit naar dit, dat een jaar het symbool is van ons leven. Er zijn vier jaargetijden in een jaar en ook het leven van een mens bestaat uit vier perioden.

De Lente, wanneer de aarde als het ware in een paradijs herschapen is en de bloemen hun geur heinde en verre over het land verspreiden, dan denken wij aan onze kindsheid, vol zoetige glimlach en lieflijkheid.

De Zomer, wanneer de zon haar licht wijd en zijd over de aarde laat stralen en ons van haar warmte doet genieten, dan stellen we ons voor onze jeugd vol enthousiasme en wensen.

En als de Herfst nabij is en de natuur hare schoonheid begint te verliezen en de herfststormen over het land loeien, dan denken wij aan onze levensbaan, welke meestal bezaaid is met doornen en ongenoegens dezer wereld en de levensstormen zich nog harder doen gevoelen.

En ten slotte de droevige Winter, wanneer de aarde met een wit tapijt overdekt is, en doet ons denken aan onze triestige ouderdom vol gebreken en pijnen en op onze rug de zorgen nog drukken van een zwaar verleden.

Maar op deze gewichtige uren welke ons nog scheiden van het nieuwe, dan dienen wij toch een vluchtige terugblik te werpen op het afgelopen jaar [illegible] gevuld worden van blijdschap of droef[illegible] als wij maar eventjes in gedachten, alles wat gebeurd is, de revue laten passeren. Van blijdschap, ja, als wij denken aan een of andere heugelijke gebeurtenis welke dit jaar ons ten deel is gevallen, maar tevens ook:

Van droefheid als wij denken aan een of andere vriend, een naaste familielid, een vader of moeder, een broer of zuster, met wien wij nog het vorig jaar de heildronk hebben genomen, en die ons dit jaar zijn voorgegaan en in de schoot der aarde reeds van de laatste rust genieten in afwachting hunner glorierijke verrijzenis. Pogen wij niet, hen, de ontroostbare, te troosten, beseffend, dat hier slechts aanvaarding en berusting van de hoogste orde de geslagen wonden kunnen helen.

1939 ligt met blijde verwachtingen voor ons.

Moge deze hoop, al is het misschien maar voor een ogenblik, de harten der bedroefden opvrolijken en mogen de blijden, die met grote levenskracht de toekomst tegemoet gaan, de grootheid van ziele hebben om overal en altijd te willen medewerken tot bereiking van het grootse doel, de mensheid te verenigen in eendracht en liefde.

Eendracht en liefde, ja waarde lezers, woorden die op deze wereld zo weinig beoefend worden en die toch van grote betekenis zijn. Wanneer wij de wereld op het ogenblik overzien, dan heerst er overal onenigheid. Neemt maar als voorbeeld het huidige Spanje. Zonen van een volk die geen andere doel voor ogen hebben, dan elkander te vernietigen. De wereld heeft wellicht nooit een dergelijke gruwelijke oorlog aanschouwd, waarbij alle rechten met de voet getreden worden. Geen pen zou dit kunnen beschrijven, wat in de afgelopen maanden dit land heeft geleden en hoeveel mensenlevens de strijd reeds heeft gekost. En nog is het einde niet te overzien.

Ons heel natuurlijke gevoel van menselijkheid kan niet vuriger verlangen dan dat een dergelijke gruwel zo spoedig mogelijk een definitieve grens gestelde worde en richten wij een blik tot God met de bede, dat Spanje bij de intrede van het nieuwe jaar een nieuw leven tegemoet moge gaan en spoedig verlost worden uit de verschrikkelijke chaos, waarin zij thans verkeert.

Wij spreken hier onze beste wensen uit voor onze geliefde en geëerbiedigde Koningin en het Vorstelijk Paar en voor Nederland en haar Koloniën in Oost- en West-Indië, waarvoor wij hopen, dat 1939 gunstig moge zijn.

In het bijzonder gaan onze beste wensen uit voor onze Landvoogd Zijne Exc. G. J. J. Wouters en familie en smeken wij Gods rijkste zegen af over zijn werk en gezag en hopen dat Curaçao, Aruba en Bonaire zich steeds mogen verheugen in een rechtvaardig en billijk bestuur.

Veel is er tot nu toe gedaan voor de bloei van deze eilanden, maar ze hebben nog veel op hun verlanglijstje, waar zij, hopen wij, niet in teleurgesteld zullen worden.

Onze speciale wensen gaan ook hierbij uit voor onze beminde en alom hooggewaardeerde Bisschop Mgr. P. I. Verriet en hopen wij dat God zijn ruimste en mildste zegen over zijn Geestelijk Bestuur moge doen nederdalen, opdat het rijke vruchten voortbrenge voor Kerk en Maatschappij.

Zegen over zijn arbeid. Zegen over al zijn daden en ondernemingen.

En nu, waarde lezers, van harte heil bij de intrede van het jaar 1939. De juichtonen van Zalige Vrede door de engelen boven de kribbe van den pasgeboren Vredevorst aangeheven, rijzen over de nieuwe schepping der Verlòssing tot een steeds voller akkoord. Zovelen er in geloof en liefde de weg bewandelen, door Christus op aarde betreden, zovelen er met moed en volharding in het strijdperk dezer wereld, tegen hare driedubbele macht voor de eer van Jezus' naam en ter verheerlijking Zijner Kerk de gloriekamp strijden, zovelen eindelijk in lijden en druk, het Goddelijk voorbeeld voor ogen, door gelatenheid en onderwerping zich louteren en heiligen, zovelen die door alle eeuwen heen met het zegelied der Verlossing hemel en aarde vervullen. Te delen in hunne strijd en zegepraal, mee te zingen in hun heilig Koor, wie onzer [illegible] kenen, niet hopen, wensen, verlangen zou, deelgenoot te worden dier uitverkorenen Gods?

Nogmaals van harte heil! Vol hoop, vol moed, vol gerustheid gaan wij thans dit jaar weer in, als wij maar op God vertrouwen, want Hij alleen brengt ons vrede, toont ons de weg der Zaligheid, sterkt ons in de strijd, behoedt ons voor de val en waarborgt ons bij het einde van ons baan de Kroon der Glorie.

Zal het aangevangen jaar ons vreugde verschaffen, zullen onze pogingen bekoond worden, wensen zien, welke wij sedert jaren misschien den Goedertieren God hadden afgesmeekt?

Het gebed zal die vreugde tot dankbaarheid ons stemmen, onze liefde tot God, ons vertrouwen vermeerderen.

Zal wellicht droefheid ons harte vervullen, ziekte of tegenspoed ons bezoeken?

Het gebed zal ons troost en leniging en gelatenheid aanbrengen, het bitter lijden en smartvol sterven van onze God en Verlosser, het droevig zwaard van wee, dat het H. Moederhart van Maria bij het Kruis van Haren Goddelijken Zoon doorboorde, zij zullen ons op de heilige berg van smarten als een treffend voorbeeld strekken tot hoop en bemoediging en volle overgeving aan Gods heilige wil.

Hetzij dan vreugde ons deel zij, of wel droefheid ons treffe, ons harte blijve haken, onze blik gevestigd op het heil dat ons wacht, op de glorie ons beloofd, op de kroon ons arbeid.

En ten slotte, waarde lezers, wensen wij U allen voor de derde keer een onder alle opzichten gelukkig einde van dit weldra afgelopen jaar en een

PROSIT NIEUWJAAR.

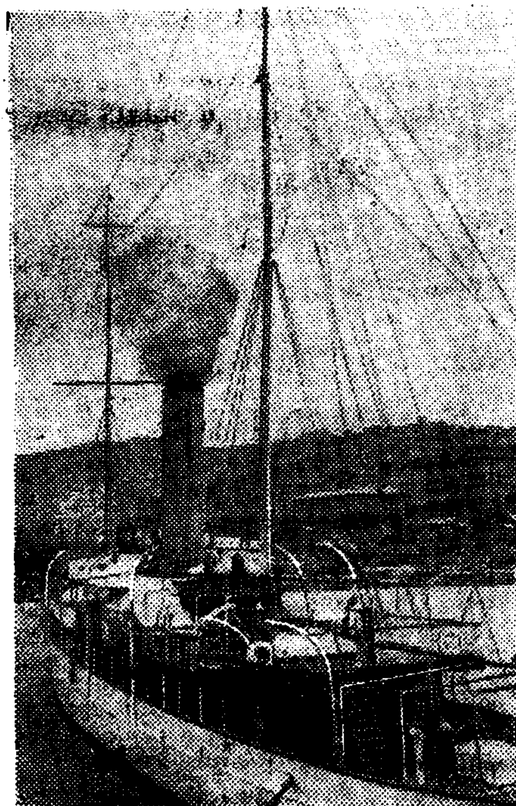
Cur. Dec. 1938.

C. P.

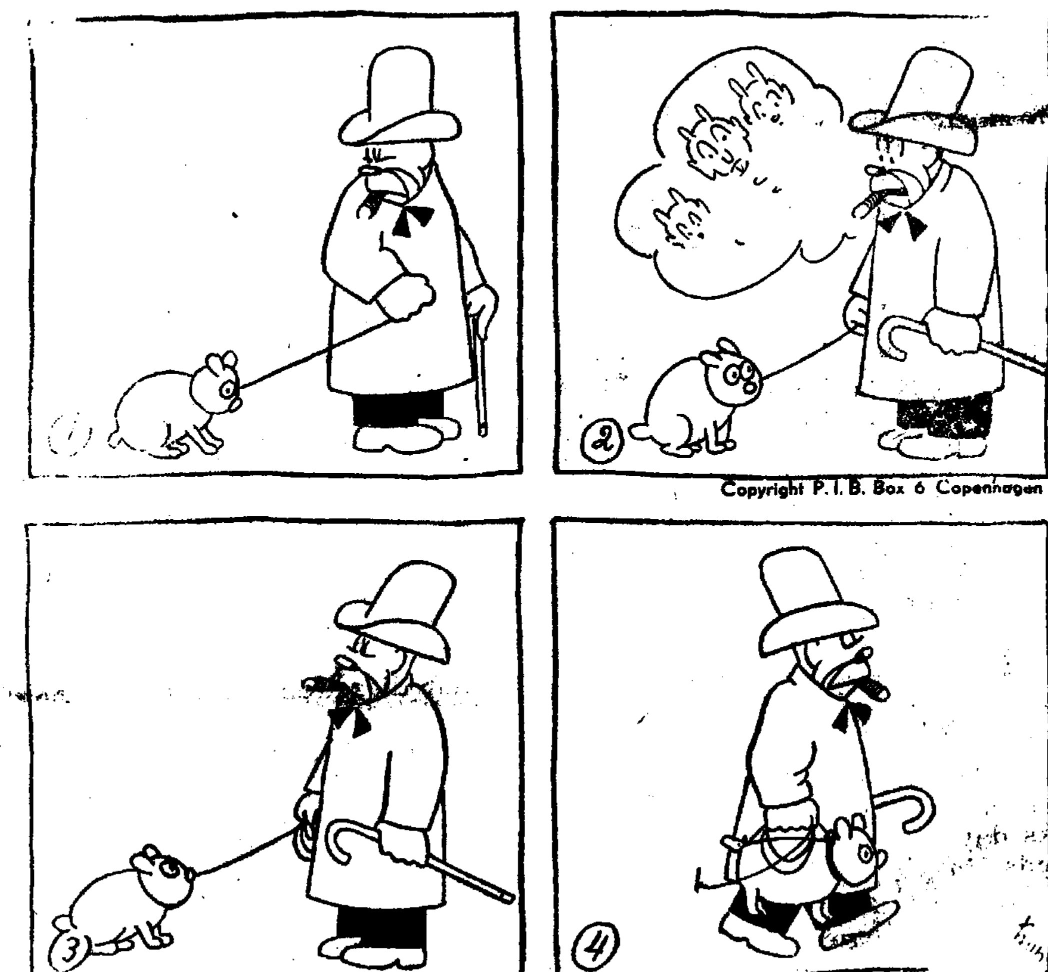
KERSTGROETEN AAN HET GROOTSTE EILAND.

Elk jaar geeft de Deense radio te Copenhagen gelegenheid Kerstgroeten te zenden aan de Deense kolonie Groenland. De foto toont een Groenlandse, die van de gelegenheid gebruik maakt om haar vrienden in het hoge Noorden te groeten.

HET JACHT VAN MARCONI ALS MUSEUM.

Het beroemde jacht van Marconi de „Elettra", waarop de grote uitvinder de meeste proeven nam, is door Italië aangekocht om te worden ingericht als museum van Marconi.

ADAMSON LOST EEN MOEILIJK PROBLEEM OP.